

MAĚICKÝ PRÍBĚH O LÁSCĚ

KOCOUR Z VÁNOČNÍHO DOMU

motto

LILI HAYWARD

Kocour z vánočního domu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Lili Hayward
Kocour z vánočního domu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOCOUR
Z VÁNOČNÍHO
DOMU

LILI HAYWARD

motto

Přeložila Marcela Nejdlá

Každá rodina má totiž aspoň jednu kočku v pytli.

Christopher Smart, *Za co považuju svého kocoura Jeoffryho*

Ensysule.

Tak se jmenoval dům. To slovo mi ulpívá na rtech jako med na lžičce. Ensysule: šedá a zelená. Starý kámen. Staleté stromy. Okrová střecha porostlá lišejníkem. Malinká louka po pás vysoké trávy, plná slunečního světla, a kolem ní protéká potok, nitka sladké vody vedoucí až k moři. Okolo samota, jediné obydlí v nejhlubší části hlubokého údolí.

Uhnížděný jako spící dítě v náruči matky.

Šla jsem k němu po dlážděné cestičce, pod nohama mi o sebe klapaly kameny rozbité časem. Nad hlavou se kleňuly stromy, jejich větve se potkávaly. Listoví bylo řidší a otrhané větrem, ale pořád ještě propouštělo prameny světla na zem. Bylo to zvláštní, kráčet tím tichem jen s batohem na zádech a kufrem v ruce, vrstva venkovského prachu střídající na podrážkách mých bot městskou špínu.

Pěšina vedla ke schodům před domem. Tam jsem se zastavila a naslouchala zpěvu ptáků.

Mohly uběhnout hodiny, nebo vteřiny. Zdálo se, že tady neexistuje čas, jen roční období a staletí měřená v mlázi a padlých stromech. I klíč byl starý. Těžký a pevný kus kovu vyleštěný mnoha kapsami. Konečně jsem ho zasunula do zámku, otočil se s tichým zacvaknutím.

Na druhé straně čekal jiný život.

Zhluboka jsem se nadechla a otevřela dveře.

Zhouply se do tmy a se skřípěním se zastavily. Měsíce nerušený vzduch se vyvalil ven a pohltil mě. Zavřela jsem oči a vdechla ho. Mísil se v něm zpuchřelý kámen a studený

popel, vůně pečeného chleba, nasládlost dřevěných trámů. A ještě něco, co jsem nedokázala pojmenovat. Kapka koření, zelených větví a sněhu. Sotva jsem tu vůni poznala, už byla pryč...

Počkala jsem, až se oči přizpůsobí. Přede mnou se táhla dlouhá, nízká místnost, jejíž jeden konec se ztrácel v obrovském krbu, širokém jako tlama netvora. Dlažbu pokrývaly sešlapané koberce. V jednom rohu se prohýbalo křeslo s potrháním čalouněním. Nebyl tu skoro žádný nábytek, jen dlouhý stůl, tmavá komoda a povalená stolička. Počáteční klima domu se vytratilo, nahradily ho jiné, méně vítané pachy.

Prach a vlhkost. Plíseň, hniloba a rez. Uvnitř se nic nehýbalo. Rozhlédla jsem se kolem přední části domu, očima přejela louku. Nic. Jen mělká miska u zápraží, naplněná stojatou zelenou vodou.

S žuchnutím jsem nechala batoh dopadnout na zem.

Co jsem to provedla?

Ve stínu pod prastarými cesmínami se něco pohnulo. Mihnul se tam pár očí. Byly žluté jako lůj, žhnoucí jako kukuřice. Vědoucí oči, divoké jako oči ještěrába, se teď obrátily k domu.

Šoupla jsem nohou po podlaze. Do vzduchu se zvedl prach a vířil ve světle. Ani po bližší prohlídce to nevypadalo lépe.

Omítka se drolila a pokrývaly ji skvrny od kouře. Dlažba byla popraskaná. Několik okenních tabulek ve tvaru diamantu, na fotografiích tak idylických, bylo rozbitých a vypaných hadry.

Za to může ten starý muž. Kdyby mě nevyrušil v kanceláři realitní agentky, nepopichoval mě... Chtěla jsem to místo vidět, podívat se na něj, aspoň jednou. Myslela jsem si, že by to stačilo. Nečekala jsem, že dojde k hádce s nerudným starousedlíkem, který se rozčiloval, že domek jeho tety se má pronajímat. Jmenoval se Roscarrow. Mel Roscarrow.

Obličej měl jako starou bramboru.

„I kdyby mi to tady ta stařena neodkázala,“ vztekal se, „nedovolím, aby sem nakráčeli lidi z města, zničili všechno, co je cenný, cpali se do naší minulosti a nechávali dům deset měsíců prázdný. Ne Ensyule...“

Agentka kopala za můj tým. Možná se cítila trapně, že jsem přijela až z Londýna, a teď se tu na mě rozkřikuje nějaký stařík. Namítala, že se to nebude pronajímat jako prázdninový dům. V závěti jeho tety byla podmínka, aby se to místo pronajalo pro trvalé bydlení, ale to ho neuklidnilo.

„Zatracená stará koza, samý kecy,“ ušklíbl se na mě. „Nemůže tam bydlet! Já to tam znám. Nevydrží tam jedinou noc.“

A tak jsem ztratila nervy. Než jsem se nadála, řekla jsem agentce, že ten dům беру. Myslela jsem si, že starý Roscarrow mou nabídku přebije lepší. Ani ve snu by mě nenapadlo, že jen blafuje a snaží se působit potíže. Než agentka

zamumlala něco o „výhradách“ a „požadavcích“ na nemovitost, byla jsem tak překvapená, že jsem jen souhlasně kývala. Pak mi podávala pero, potřásla mi rukou a tak... jsem se stala nájemnicí domku. Dívala jsem se na flekatý strop, špinavá okna, skrz otevřené dveře na údolí, které s večerem chladlo. Stala jsem se nájemnicí *téhle* chalupy.

Se zasténáním jsem se zvedla z prosezeného křesla a začala inventurou přízemí. V inzerátu stálo, že se domek pronajímá „zařízený“, ale kromě nové matrace a plynové bomby u sporáku to zřejmě znamenalo jen to, že ho nikdo nevyklidil. Na policích stále ležely knihy, na stěnách visely obrazy. Zdaleka největším kusem nábytku byl kuchyňský stůl, obrovský a ošoupaný, poznamenaný časem. Dlaní jsem přejela po hluboké rýze na jeho desce. Kolik večerí se tu už snědlo? Kolik kusů látky se tu nastříhalo, kolik dopisů napsalo, kolik kolen ošetřilo?

Pokud se dalo věřit agentce, která dům pronajímala, tak jsem měla být první cizinec, který kdy v tomto domku bydlel. V jeho pětisetleté historii patřil jen dvěma rodinám. A teď jsem tady žila já, spisovatelka z města plná naivních iluzí, která se nikdy nestarala ani o zahradu, natož o celé údolí.

Vešla jsem do něčeho, co vypadalo jako spíž. Na policích zůstaly sklenice a konzervy. Téměř všechny obsahovaly nějaký druh ryb: sardinky, tuňáka, makrelu. Vzadu stálo pár lahví s tmavou hustou tekutinou. Jednu z nich jsem otočila.

Ostružinové víno, stálo na ní roztřeseným písmem s datem před dvěma lety.

Položila jsem ji zpátky na zem a najednou jsem si v tomhle hlubokém údolí připadala tak osamělá. Společnost mi dělalo jen pár památek na život staré dámy. Přála bych si s někým promluvit, aspoň na chvíli, ale nebyl tady mobilní signál. I kdyby ano, komu bych zavolala? Matce, sestře? Už teď si myslely, že jsem se zbláznila, když jsem se odstěhovala tak daleko, ba co hůř, lhala jsem jim. Řekla jsem jim, že jsem si dům před podpisem smlouvy prohlédla. Líčila jsem jim jeho krb a zahradu, krásnou doškovou střechu a nerušené ticho obklopené zelení, kde budu moct tolik psát. Kdyby věděly, že jsem podepsala roční nájemní smlouvu na základě jedné zrnité fotografie... Kdyby se dozvěděly o neobvyklých podmínkách smlouvy... Na to jsem nechtěla ani pomyslet.

Kohoutky nad dřezem v kuchyňské lince po krajích korodovaly, rozpadaly se jako všechno ostatní. Bezmyšlenkovitě jsem jimi otočila. Několik vteřin trubky mlčely. Pak se ozvalo temné žbluňknutí a z jejich ústí vybuchla voda, hnědá a zakalená, ale po chvíli se ustálila a vyčistila. Položila jsem ruce pod ledový proud.

Zašmudlané okno shlíželo na zahradu, drobnou louku a na les před ním. Sklonila jsem hlavu a stríkla si studenou vodu na unavené oči. Když jsem si je promnula, přísahala bych, že jsem koutkem oka zahlédla stín. Znovu jsem se podívala, ale nic tam nebylo. *To byl jen pták*, pomyslela

jsem si, i když mě zamrazilo při pomýšlení, že tam venku mě někdo, nebo něco, může pozorovat.

Nohy lehčí než padající sníh se pohybují kolem domu, v hustě rozrostlém ostružiní, které ho obklopuje. Trny neškrábou, ani poslední plody, těžké jako noc, nešpiní kožich, který pod nimi prochází. Luční tráva chladí. Netopýři se pohnou. Tma není daleko.

Pustila jsem hadřík a beznadějně se rozhlédla slábnoucím světlem kolem. Má snaha byla sotva znatelná. Věděla jsem, že nájem je nejspíš nízký z nějakého důvodu, ale nenapadlo mě, že „v původním stavu“ bude znamenat *tohle*.

Všude ležela tlustá vrstva prachu. Mrtvé mouchy a vosy zavalily parapety, a když jsem zatřásla záclonami, padaly z nich jako konfety. Úklidové prostředky, které jsem si přinesla s sebou, byly žalostné. Jeden mycí prostředek, houbička a několik kuchyňských utěrek. Čeho jsem si myslela, že s nimi dosáhnu? *Vůbec jsi nepřemýšlela*, připomněl mi hlas v koutku mysli. *Snila jsi o tom, že to bude dokonalé.*

Rázně jsem zamířila k obrovské tmavé komodě číhající v koutě. Úklid byl pořád lepší než to, abych stála na místě a nechala se unášet představivostí. Přejela jsem prachovkou po policích, po knihách, které tam byly opřené. Většina z nich byla vázaná v kůži, zohýbaná časem. Jejich tituly

jsem znala, a to mi dělalo dobře, jako když objevíte staré přátele, i když jsou daleko od domova. Setřela jsem prach z několika Dickensových a Hardyho románů, z Bible, která se celá rozpadala, z jednoho nebo dvou roztřepených almanachů. Tenká kniha s jednoduchým hřbetem mě lákala, abych ji zvedla, abych nakoukla dovnitř. Vypadala jako skicák, přední stranu zdobil inkoustový podpis: *Thomasina Roscarrowová*.

U otevřených dveří se mihl pohyb, až jsem knihu málem upustila. Třepot křídel, temné tvary. Plížila jsem se blíž, abych se podívala. Venku se stmívalo a netopýři kličkovali na obloze, fialově šedé jako holubí peří. Jejich tiché skřeky mě rozesmály. Vrátila jsem se dovnitř a hledala vypínač. Jeden byl u dveří, robustní a staromódní. Otočila jsem jím. Nic se nestalo. Znovu jsem jím otočila, zakývala nahoru a dolů. Ani jiskra.

Žaludek se mi sevřel obavami, zaštrachala jsem v tašce a hledala nabíječku na telefon. Ve zdi byla zásuvka. Vypadala staře, ale zasunula jsem do ní nabíječku a doufala.

ŽÁDNÝ SIGNÁL, hlásil mi telefon. A žádná elektřina. To snad ne.

Přemýšlej, napomínala jsem se přísně, *někde musí být skříňka s pojistkami*. Světlo už skoro zmizelo, stíny se vlévaly do domku jako voda do skalní tůně. Konečně jsem našla skříň s pojistkami ve spíži. Z křehké plastové schránky vypadl pavouk a já jsem byla pro jednu příliš nervózní, než abych se o něj starala. Jen jsem ho setřásla a secvakla spínač.

Bezvýsledně procvakl.

Ochromila mě panika, všechny emoce posledních měsíců se hrnuly na povrch, aby mě pohltily. Měla jsem pohotovostní číslo na agentku z reality, ale žádný signál. Neměla jsem auto, abych se dostala do vesnice. I kdybych si byla jistá, kudy mám jít, a to jsem nebyla, neměla jsem baterku a noc tady byla temná. Nebyla to městská tma zjemněná pouličními lampami, na jakou jsem byla zvyklá. Byla to hustá venkovská tma, ve které rychle přibývá živých tvorů a která by mě celou zahalila.

Vzpamatuj se. Zapal oheň. Najdi nějaké svíčky. Světlo všechno vyjasní.

Když jsem prohledávala skřínky a zásuvky v kuchyňské lince, prohrabovala se lepkavými přístroji a špinavými talíři, třásl se mi ruce. Žádné svíčky. Klopýtala jsem po schodech do hlavní ložnice, sotva jsem viděla, kam jdu. Na obrovské tmavé posteli ledabyle ležela pokrývka. U nohou postele stála truhla, ale byla zamčená.

Zatlačila jsem do dveří druhé ložnice a s námahou je otevřela. Místnost byla plná harampádí a pár krabic, na podlaze ležela rozbitá lampa. Už byla příliš velká tma na to, abych něco dobře viděla. Brzy bude příliš velká tma i na to, abych vůbec něco viděla. Seběhla jsem po vrzajících schodech. Zásuvky komody se zasekávaly. Uvolnila jsem je, z polic se sypaly knihy. Pod prsty jsem cítila papír a plast, provázky a sklo, až jsem narazila na něco voskového a chladného. Když jsem vytáhla svíčku, téměř jsem

vzlykla úlevou. Na krbu ležela krabička zápalek, zatajila jsem dech a modlila se, aby hořely. Nenapadlo mě vzít si vlastní. *Hloupost, hloupost.* Ve spěchu jsem první sirku zlomila, ale druhá se krásně a jasně rozhořela. Za chvíli zaplavila kout místnosti teplá, zlatavá záře. Držela jsem svíčku v rukou jako talisman, posvátnou věc, která mě ochrání před tmou.

Já to tam znám, vrátil se mi starcův hlas, *nevydrží tam jedinou noc.*

Uvědomila jsem si, že se třesu. Zimou i strachem. Dveře zůstávaly stále otevřené. Rychle jsem je zabouchla a otočila klíčem. Všechno, co by mohlo být venku, tam může zůstat. *Přečkám noc sama. Ten starý muž se ve mně mýlil.* Držela jsem se té myšlenky, snažila se zahřát rozhořčením.

Prvních pár pokusů o rozdělání ohně bylo k ničemu, jiskry se utopily v dýmu, ale nakonec chytly třísky na podpal, pak poleno. Po jeho stranách vyskočily plameny. Vítězoslavně jsem klesla na paty. Venku už panovala úplná tma. Zatáhla jsem zaprášené závěsy a na okamžik zahlédla něco, co se plíží za sklem, stín ve stínu. Přiložila jsem další poleno, aby oheň hořel ještě silněji a jasněji.

Neopustím bezpečí plamenů. Dnes v noci ne. Místo toho jsem si přitáhla staré křeslo blíž ke krbu, rozbalila si spacák a zachumlala se do něj. Snažila jsem se číst knihu, ztratit se v tichém praskání hořícího dřeva. Chtěla jsem neslyšet skřípání a sténání domu ani osamělé volání sovy jako ducha ze tmy.

Nakonec jsem to vzdala. Zvedla jsem svíčku. Světlo se mi zavlnilo v ruce a ozářilo cestu ke spíži. Dál od krbu byla dlažba studená a vlhká. Nepodívala jsem se oknem, jen jsem popadla jednu z lahví, které jsem předtím viděla, a spěchala zpátky k orloji světla.

Když jsem víno zvedla před oheň, tekutina se rubínově zaleskla. Otevřela jsem šroubovací uzávěr a nejspíše se napila. Ústa mi zaplavila sladká chuť. Zavřela jsem oči a ochutnala bobulemi obtěžkané keře, sluneční světlo na lesklé oblině ovoce. Znovu jsem pomalu upila ostružinového vína a vzpomněla si na starou ženu, která ho vyráběla. Jsem nájemce, na kterého myslela, když psala závěť, nebo by byla zklamaná, kdyby mě tu našla? Ukolébaná teplem ohně a vína jsem nakonec cítila, jak upadám do dřímoty.

Netrvalo to dlouho. Probudil mě hluk. Zírala jsem do tmy a pozorně naslouchala. Vycházel od vchodových dveří: šátrání, škrábání drápů na dřevo. Něco se snažilo dostat dovnitř. Hlavou se mi honily legendy a lidové pověsti, příběhy o ztracených duších, o přízracích a ďábelských psech, o duchách odsouzených k věčnému bloumání nocí... Byla jsem příliš vyděšená, než abych dveře otevřela a podívala se, co je za nimi. Příliš vyděšená na to, abych udělala cokoli jiného než přetáhnout si spacák přes hlavu, zacpat si uši a čekat, až to skončí.

Musela jsem takhle usnout, schoulená pod spacákem jako dítě, protože se mi zdál sen. Ne sen o místech nebo lidech, ale sen o písni. Zaplnila mi mysl, vkrádala se jako

soumrak, z hloubky jako ruda pohřbená pod zemí. Neexistovala slova, která bych zopakovala, ani melodie, kterou bych si pobrukovala. Přesto jsem věděla, co to znamená.

Byla to píseň, která začínala zimou. Slyšela jsem šepot sněhu, šumění mrazu, který se plíží po zemi. Slyšela jsem praskání trávy pod nohama, sténání vody zamrzlé v potoce. Cítila jsem, jak mi krev teče pomaleji, v žilách se mi tvoří led, a když už jsem si myslela, že umrznu, chlad ustoupil a všechno se rozpouštělo do jara.

Ozval se hřmotný tlukot srdce, jak si tisíce nově narozených věcí razily cestu na svět. Slyšela jsem, jak je temnota pronásleduje na tichých tlapách a čeká na útok, neovladatelná jako příliv. A přesto tytéž tlapky skákaly do léta, aby se zachytily slunečních paprsků. Bobule, ptáci a kaskády květů provoněly krátké, bezdeché noci.

Najednou jsem vnímala, jak zralost puká a řítí se do podzimu. Zpěv se zpomaloval, prohluboval se v ranních mlhách do dlouhých, temných nocí, odezníval ke konci roku.

Ze stromů opadávalo listí, plápolal svátek Všech svatých. Ozývaly se rohy divokého honu, jehož jezdci se prohánějí po obloze a pronásledují starý rok. Slyšela jsem noc horečnatého ducha, kdy se ze světa vytrácí rád.

Píseň dosáhla svého zenitu a já jsem si uvědomila, že všechno, co jsem slyšela, k tomu vedlo. Melodie padala jako jemný sníh snášející se do Vánoc. Noc, kdy se staré a nové setkává v plamenech krbu, kdy čas je teď, byl a bude

najednou. Zlá krev je zapomenuta a srdce lze pohnout jediným zašeptaným slovem. Uvědomila jsem si, že pláču nad tou krásou, natahuju ruku ke zpěvákovi...

Probudila jsem se s jednou rukou nataženou. Snažila jsem se vybavit si píseň, její melodii, ale mezi jedním a druhým nádechem se tóny tříštily, rozpadaly se na kousky. Na okamžik se zdálo, že dům je plný vůně zeleně, čerstvě uříznuté ze studených stromů.

Pak i ta zmizela.

Ve tmě venku se ozval zvuk a já jsem se znovu s nadějí zaposlouchala, ale nebyla to stejná píseň, krásná až za hrob. Byla to jen kočka, která mňoukala na měsíc.

Píseň trvá celou noc. Zpívá se už tisíce let na začátku každého ročního období a bude se zpívat ještě tisíc let. Stará píseň. Vždycky a nikdy stejná. Trvá, dokud se obloha nezešeří, dokud ptáci, kteří neutekli před zimou, nezačnou opatrně zdravít ráno. Zpěvák naslouchá. Žena spí.

Zamrkala jsem a otevřela oči. Skrz závěsy pronikalo měkké světlo a zvenčí jsem slyšela ptačí zpěv nesoucí se po celém údolí. Denní světlo. Zvládla jsem to. Nejdlejší noc mého života, ale dokázala jsem to.

Se ztuhlými a rozbolavělými končetinami jsem se vysoukala z křesla. Oheň téměř vyhasl, jen pár žhavých uhlíků

dřímalo v husté vrstvě popela. Budu muset najít další dřevo. Taky se budu muset odvážit do venkovní koupelny. Třesoucíma se rukama jsem si natáhla boty. Všechno kolem mě svědčilo o mé bezesné noci: komoda s otevřenými zásuvkami, ohořelé svíčky, knihy vysypané z polic. Na denním světle to všechno vypadalo dost zvláštně. Přesto jsem nemohla zapomenout na strach, který jsem cítila, ani na píseň, která naplnila mé sny.

Otevřela jsem dveře. Venku nastalo dokonalé podzimní ráno. Mlha se povalovala nízko nad údolím, listí na stromech plápolalo oranžově a zlatě. Zhluboka jsem se nadechla svěžího vzduchu a znovu mě zaplavila naděje. Když jsem vyšla na cestu, ve větvích stromu se něco pohnulo. Stín, příliš velký na to, aby to byl pták. Cítila jsem, jak mě pozorují oči.

Tam!

„Ukaž se,“ zavolala jsem a můj hlas se rozlehl do ticha. „Vím, že tam jsi.“

Vtom se listí rozletělo a obrovský tmavý stín seskočil na zahradní pěšinu přede mnou. Srst měl černou jako uhl a naježenou proti chladu, ozdobenou sbírkou listí a větviček. Ve městě bych se k němu možná shýbla, tiše broukala a natáhla ruku, abych ho pohládila, ale tady ne.

Nebylo by to správné. Kocour vzhledl a na okamžik mě k cestě přišpendlil pár očí žlutých jako lůj, zářících jako kukuřice.

„Takže ty jsi ten kocour, co tu bydlí?“ Přinutila jsem se k otázce a přemýšlela jsem, proč si připadám tak divně.

Kocour nonšalantně zívá a začal si olizovat tlapku.

„Předpokládám, že včera v noci jsi to byl ty,“ pokračovala jsem, „škrábal jsi na dveře a celé hodiny jsi mňoukal na střeše, když jsem se snažila usnout.“

Zdálo se, že to kocoura rozčiluje. Smýkal ocasem po cestě a díval se opačným směrem.

„Podívej, jestli spolu máme žít, budeme se muset nějak dohodnout, jo?“ pronesla jsem rozumně. „Žádné buzení uprostřed noci, žádné mňoukání ani škrábání na dveře. Pokud chceš být uvnitř, musíš mě o to požádat dřív, než půjdu spát.“

Kocour se zvedl a s povýšeně vztyčeným ocasem zamířil na louku.

„Jeden den o samotě,“ zamumlala jsem a vlekla se ke koupelně, „a už je ze mě šílená kočičí máma.“

Dělala jsem, co jsem mohla, abych se uvedla do stavu, kdy se budu moct ukázat na veřejnosti, i když – jak jinak – bojler byl rozbitý, takže jsem se musela spokojit se studenou vodou. Paní Welwynová z realitky mě včera, když mi předávala klíče, pozvala na nedělní oběd do hospody. Řekla, že mě chce přivítat ve vesnici, zřejmě i kvůli nepřátelství toho Roscarrowa.

Byl krásný den na procházku, podzimní barvy jasně zářily, nadechovaly se k zimě. Posadila jsem se na schodech před domkem a rozložila mapu. Našla jsem ji, když jsem přerovnávala knihy na komodě. Byla ručně kreslená a velmi stará. Papír, obalený kůží změklou stářím, zežloutl.

Ensysule, stálo napsané nahoře. Prohlížela jsem si kresbu a nevěřičně potřásala hlavou. Domek obklopovalo čtrnáct akrů lesa, který se táhl po strmých svazích údolí. Sledovala jsem cestu po východním okraji směrem k šipce, která byla označená jako Lanford a ukazovala cestu do vesnice. Vedle ní, na hranici údolí, někdo nakreslil kruh a napsal slovo *Perranstone*.

Šla jsem k místu, kde měla cesta začínat, na okraj malé louky. Skrz mokrý porost jsem uviděla pozůstatky cesty, která musela být stará několik století. Zaváhala jsem. Byla téměř zarostlá trávou a kopřivami.

Možná bych to měla vzít oklikou, nahoru do kopce a na polní cestu. Ohlédla jsem se přes rameno s pocitem, že mě někdo pozoruje. Kocour byl někde poblíž. Moji snahu, abychom se spřátelili, prozatím odmítl. Otevřela jsem jednu konzervu s tuňákem ze spíže, vyprázdnila misku se zelenou, slizkou vodou a znovu ji naplnila čerstvou, ale i tak mě ignoroval. Později jsem ho přistihla, jak žere něco, co vypadalo jako mrtvá můra.

Můj pohled upoutal černý záblesk na doškové střeše. Kocour seděl nahoře, slunil se a zpražil mě opovrhlivým pohledem.

Složila jsem mapu do tašky, zhluboka se nadechla a vyrazila po cestě. Keře byly plné hmyzu a několikrát jsem se přistihla, jak se otrásám a smetávám si lezoucí brouky z rukávů. Po minutě nebo dvou začalo trávy ubývat a cesta byla čistší. Z bláta a mechu se vynořily dlažební kostky,

které vedly z kopce k potoku. Uvědomila jsem si, že jsem došla k brodu. Proběhla jsem jím a představovala si, jak to tady asi vypadalo před stovkami let. Kolik lidí přede mnou tudy přešlo na druhý břeh?

Moje nohy samy od sebe sledovaly cestu, i když mizela pod kořeny stromů nebo se rozpadala, dlažba byla vymletá. Ztratila jsem se v myšlenkách, až jsem najednou stála před mýtinou. Když jsem si jí všimla, zastavila jsem se, dech se mi zadrhl.

Uprostřed cesmínového háje stál kámen. Větve tu byly tak husté, že vypadaly téměř jako spletené dohromady jako neproniknutelná zeď, až na jedinou mezeru po obou stranách. Cesmíny musely být prastaré, místy vysoké skoro devět metrů, mezi jejich lesklými zelenými listy se natahovaly temné stíny, ale kámen vypadal ještě starší, zpustošený časem. Mech a lišejník ho halily jako plášť. Byl stejně vysoký jako já a o polovinu širší, v jeho středu zel kulatý otvor.

Začala mě brnět kůže po celém těle. *Co to proboha je?* Vytáhla jsem mapu. Tam, na okraji údolí, byl inkoustem nakreslený kruh a vedle slovo *Perranstone*. Ta podivná, prastará věc označovala hranici Ensysule. Snažila jsem se ignorovat chvění v žaludku a opatrně vykročila na mýtinu.

Vzápětí se mi zatočila hlava, jako bych se příliš rychle zvedla. Zrak se mi zakalil, v uších mi začalo zvonit, na okamžik jako by se setmělo. Slyšela jsem svist větví

bičovaných bouří a tlukot křídel, řehtání koně a ženský výkřik...

Mrkla jsem a vidina zmizela. Údolí vypadalo stejně jako dřív, ozýval se vzdálený zpěv ptáků, podzimní slunce žhnulo. Upřeně jsem se zadívala na kámen. Starý, prastarý kámen tiše stojící na mýtině. Teď už jsem viděla, že se dlážděná cesta znovu objevuje na druhé straně a mizí v lese. Proč se mi o tom paní Welwynová nezmínila? Prastarý monolit v zadní části zahrady se mi zdál důležitý. Možná si myslela, že na tom nezáleží. Možná ani nevěděla, že tu je... Já bych to bez mapy nevěděla.

Posouvala jsem se po okraji mýtiny a udržovala si od kamene odstup. Jakmile mé nohy opustily cesmínový háj, opustily hranice Ensysule, něco se změnilo. Kolem mě se rozprostřel čas a přinesl s sebou moderní svět. Najednou jsem slyšela dunění letadla nad hlavou, zachytila závan hnojiva z pole, slyšela štěkot psa někde poblíž.

Vlastně velmi blízko a stále hlasitěji a zběsileji. Zvedla jsem hlavu právě ve chvíli, kdy podrost explodoval ve změti listí a ke mně se hnál pes, který se kvůli mé přítomnosti mohl snad uštěkat. Instinktivně jsem couvla na mýtinu.

Pes se zastavil. Kolie měla uši nastražené, tlamu otevřenou, hnědé oči na mě upřeně hleděly. Zavrchela a nahrbila se, jako by chtěla skočit, ale rozmyslela si to, napůl vrčela a kňučela, přešlapovala sem tam, přesně v místě, kde se mýтина stýkala s lesem.

„Maggie?“ Mezi stromy se ozval mužský hlas. „Maggie!“

Na obzoru se objevila postava. Zelená bunda, placatý klobouk, puška přes rameno. V duchu jsem zasténala. Vypadalo to na problém. Když mě muž uviděl, zastavil se. V jedné ruce mu visel mrtvý bažant.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zavolal. V jeho hlase byl slyšet přízvuk vyšší třídy.

„Právě jdu do vesnice,“ odpověděla jsem a cítila, jak mi červenají tváře. „Nebo jsem šla. Váš pes má zřejmě jiné představy.“

„No,“ pronesl, když se přiblížil, pod nohama mu šustilo listí. „To bude nejspíš tím, že jste vstoupila na soukromý pozemek. Co tady děláte?“

„Nejsem na cizím pozemku,“ odsekla jsem. „Tenhle pozemek je náhodou můj. Tak trochu.“

Muž se zasmál a posunul si klobouk z čela. Je mladý, uvědomila jsem si, možná ještě mladší než já. Měl rozcuhané tmavě plavé vlasy, šedé oči a strniště na bradě.

„V tom případě se omlouvám.“ Jeho úsměv mě vyzýval, abych se k němu přidala. „Myslel jsem si, že jste amatérská historička, která tu bez dovolení šmejdí.“

„Ne, bydlím tady. Od včerejška.“

Vykulil oči. „Takže vy jste ta proslulá slečna Pikeová!“ Strčil si bažanta pod paži a natáhl ruku. „Rád vás poznávám. Já jsem Alexander.“

„Já jsem...“ Automaticky jsem mu potřásla rukou, a až pak mi došlo, co řekl. „Co myslíte tím ‚proslulá‘?“

„Lanford je malé město, slečno Pikeová. Už jste tu způsobilá docela rozruch.“ Pustil mou ruku. Na místo jeho dlaně vnikl studený vzduch.

„Nechápu jak,“ namítl jsem. „Ještě jsem nikoho nepotkala.“

„Stačí, že jste cizinka,“ usmál se. „Každopádně teď jste poznala mě.“ Ustoupil a pozorně si mě prohlédl. Nepříjemně jsem si uvědomovala narychlo učesané vlasy, které se kroutily na všechny strany, a nedostatek spánku. „Musím říct, že vůbec nejste taková, jak jsem čekal.“

„Jaká?“ Snažila jsem se, aby to neznělo defenzivně, a zastrčila jsem si ruce do kapes.

„Podle toho, co jsem slyšel, jste vtrhla do města a všechny jste podplatila, aby vám realitka pronajala dům. Navíc jste prý ledová královna...“ Zřejmě zaregistroval mé zděšení, protože se zarazil a tvářil se omluvně. „Jen hloupé drby,“ dodal. „Hned jak se s vámi seznámí, poznají, že to není pravda.“

„To doufám.“ Pokusila jsem se o úsměv. „Vlastně jsem teď na cestě za nějakými lidmi do hospody. Aspoň jsem byla...“ Ostře jsem se podívala na psa, který byl zaneprázdněný očicháváním kořenů stromů.

Muž vyprskl smíchy. „Pravda, promiňte. Maggie z nějakého důvodu nemá ten velký starý kámen ráda.“ Ukázal bradou směrem k dřavému obelisku. „Říká se, že zvířata na to mají čuch, že?“

Vzpomněla jsem si na černou kočku, která na mě zírá ze střechy, celou noc mňouká a ten zvuk mi proniká do snů...

„Nejsem si jistá, jestli tomu chci věřit,“ zamumlala jsem.
„Já taky ne.“ Alexander si nadhodil pušku na rameni.
„Mám vás nasměrovat do vesnice? Jdu stejnou cestou.“

Podruhé toho dne jsem překročila hranici Ensysule.

„Takže vy jste místní?“ ptala jsem se za chůze. Sluneční světlo pronikalo skrz stromy, listí pomalu kroužilo vzduchem jako zlaté vločky.

„Jo,“ muž houpal bažantem. „Místní, jak se patří. Moje rodina tu žije od nepaměti.“

„To zřejmě všichni kromě mě.“ Jeden list se roztančil a otřel se mi o tvář. Zachytila jsem ho a zadívala se na jasně žlutou barvu na své kůži, mnohem tmavší než je ta Alexanderova. „Na to jsem nepomyslela.“

„Nebojte se, nakonec všichni roztají. No, možná až na starého Roscarrowa, ale to je věčný bručoun. Pořád je kvůli něčemu našťvaný. Právě teď je to náhodou ten domek. Brzy si najde něco jiného, kvůli čemu bude skuhrat, a přestane...“ rychle se odmlčel.

„Roscarrow,“ zamračila jsem se. „Znám ho, byl v té realitce. S čím přestane?“

„Nic, je to směšné, nedělejte si s tím starosti.“

„Povězte mi to, prosím.“

Tváře mu zrůžověly. „Vsadil se s pár chlapy z vesnice,“ odpověděl a pohrával si s drápy bažanta. „O to, jak dlouho tu vydržíte. Snaží se vymyslet, jak vás vystrnadit.“

Na okamžik mě to zarazilo. Věděla jsem, že bych neměla být překvapená, měla bych takovou reakci očekávat,